

Sygn. akt I C 1573/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Agata Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000 złotych (dwa tysiące) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.632,31 złotych (tysiąc sześćset trzydzieści dwa 31/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

I C 1573/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 13 kwietnia 2017 roku powód P. R., działając przez pełnomocnika profesjonalnego, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem dalszego odszkodowania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Sprawca szkody objęty był w dacie zdarzenia ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielaną przez pozwanego.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 10 lutego 2015 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiącym własność powoda. Pozwany przyjął odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie, wypłacając na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 2.594,27 zł. Powód dochodzi częściowego naprawienia szkody, która stanowi różnicę między kwotą wynikającą z kalkulacji prywatnej powoda, a kwotą wypłaconą dotychczas przez pozwanego. Datę, od której powód żąda odsetek określono na podstawie przypuszczalnego terminu wypłaty odszkodowania przez pozwanego, 30 dniowy termin na zlikwidowanie szkody upłynął dnia 13 marca 2015 roku.

(pozew k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 czerwca 2017 roku pozwane (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W., reprezentowane przez radcę prawnego, zaproponowało wygaszenie sporu w drodze ugody pozasądowej, na mocy której pozwany wypłaci na rzecz powoda kwotę 1.400 zł tytułem dalszego odszkodowania oraz połowę kosztów procesu. W razie niewyrażenia

zgody na powyższe przez powoda, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany wskazał, iż pojazd po szkodzie w dniu 10 lutego 2015 roku został skutecznie naprawiony i jest użytkowany. Skoro zatem tak, doznana szkoda zamyka się w kwocie pieniężnej wydatkowej na skuteczną naprawę pojazdu. W ocenie pozwanego, wypłacone dotychczas odszkodowanie w pełni rekompensuje szkodę powoda. Koszt naprawy zrefundowany przez pozwanego jest bowiem wystarczający dla przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

(odpowiedź na pozew k. 27-32)

W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2017 roku pełnomocnik powoda wskazał na możliwość zawarcia ugody, jednakże kwota zaproponowana przez pozwanego jest zbyt niska.

(pismo procesowe powoda k. 40)

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2019 roku zawieszono postępowanie w sprawie ze skutkiem od dnia 10 października 2018 roku, z uwagi na śmierć powoda.

(postanowienie k. 78)

Następnie postanowieniem z dnia 24 września 2019 roku podjęto postępowanie w sprawie z udziałem M. R. jako następcy prawnego zmarłego powoda P. R..

(postanowienie k. 87)

W dniu 13 lutego 2020 roku do Sądu wpłynęło pismo zawierające rozszerzenie powództwa, jednakże z uwagi na jego nieopłacenie zostało zwrócone zarządzeniem z dnia 17 lutego 2020 roku.

(kserokopia pierwszej strony pisma z dnia 13.02.2020 r. k. 103, zarządzenie k. 102v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2015 roku w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) w Ł. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiący własność P. R.. Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W..

(bezsporne)

Szkoda została zgłoszona w tym samym dniu i zarejestrowana pod numerem (...).

(bezsporne)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany sporządził kosztorys naprawy uszkodzonego pojazdu i przyjął odpowiedzialność za szkodę co do zasady. Na podstawie powyższego kosztorysu decyzją z dnia 3 marca 2015 roku przyznał na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 2.594,27 zł brutto.

(kosztorys pozwanego k. 9-10, decyzja k. 11)

Powód mając wątpliwości co do prawidłowości kosztorysu sporządzonego przez pozwanego, zlecił wykonanie prywatnej kalkulacji szkody, z której wynikało, iż koszt naprawy brutto pojazdu powoda jest wyższy i wynosi 6.032,25 zł.

(kosztorys prywatny k. 15-21)

Pismem z dnia 1 grudnia 2016 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.437,98 zł tytułem dalszego odszkodowania za uszkodzony samochód marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...), w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. Pozwany nie zmienił stanowiska i nie zastosował się do wezwania.

(wezwanie do zapłaty k. 12-13, pismo pozwanego k. 14)

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki J. (...) o nr rejestracyjnym (...) na dzień powstania szkody, przy uwzględnieniu części oryginalnych wynosi 5.408,72 zł brutto. Na dzień powstania szkody do przedmiotowego pojazdu nie występowały alternatywne części zamienne o jakości Q i z grupy P.

(opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej wraz z kalkulacją szkody k. 64-74)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Sporządzone na zlecenie powoda

i pozwanego kalkulacje stanowią jedynie dokumenty prywatne i będąc kwestionowanymi przez strony nie mogły stanowić źródła ustaleń odnośnie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 10 lutego 2015 roku. Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia kosztów naprawy ww. pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tej okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej Z. G.. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia, stanowi rzetelne źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej ustalając w sposób zupełny okoliczności relewantne dla ustalenia rozmiaru uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz kosztów ich naprawy. Opinia biegłego nie była także kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Strona powodowa dochodziła odszkodowania za koszty naprawy pojazdu marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 10 lutego 2015 roku. Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, a zatem okoliczności zdarzenia i podstawa odpowiedzialności pozwanego były między stronami bezsporne.

Osią sporu między stronami postępowania pozostawała wysokość należnego powodowi odszkodowania za koszty naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany wskazywał, iż żądanie dochodzone przez powódkę ponad kwotę wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego są nadmierne. Nadto podnosił zarzut, iż w sytuacji gdy pojazd został naprawiony koszty naprawy szkoda odpowiadają wysokości rzeczywistych kosztów naprawy. Ponadto zdaniem pozwanego, biorąc pod uwagę wiek pojazdu, który w momencie zdarzenia miał 10 lat, a ponadto jak wynika z informacji uzyskanych w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, wcześniej uczestniczył w kilku kolizjach – wystarczyłoby użycie części o porównywalnej jakości.

Przechodząc zatem do oceny zasadności wysokości roszczenia powódki zauważyć należy, co następuje. W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 – 363 k.c.). Na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Nadto, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić.

W świetle powyższego, dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym było zatem ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przedmiotowego pojazdu. W tym zakresie Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego z zakresu biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego Z. G. jako na pełnowartościowym źródle wiedzy specjalnej, ostatecznie niezakwestionowanej przez żadną ze stron.

Zgodnie z treścią opinii przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, rozumiane jako zastąpienie części uszkodzonych takimi samymi częściami jak przed szkodą, było możliwe tylko poprzez zastosowanie nowych i oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu. Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego samochodu wynosił w takim przypadku 5.408,72 zł. Z opinii wynika, że dla przedmiotowego modelu samochodu nie występują części zamienne jakości (...) ani P. Należy wskazać, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku będzie możliwe jedynie z użyciem części oryginalnych.

Wobec wypłaty przez pozwanego kwoty 2.594,27 zł żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu kwoty 2.000 zł, jako roszczenia głównego, podlegało uwzględnieniu w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

W tym miejscu, wskazać wypada, iż strona powodowa ostatecznie nie zmodyfikowała w sposób skuteczny dochodzonego roszczenia. Zgodnie z przepisem art. 25a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w obecnym brzmieniu, znowelizowanym w wyniku wejścia w życie ustawy o zmianie z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie

ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, w przypadku rozszerzenia powództwa lub jego zmiany w sposób powodujący wzrost wartości przedmiotu sporu należy się opłata w wysokości różnicy między opłatą należną od powództwa rozszerzonego lub zmienionego a opłatą należną sprzed rozszerzenia lub zmiany. (art. 25a KSCU). Choć można twierdzić, że z aktualnego brzmienia art. 130³ § 1 i 2 KPC to nie wynika, zdaniem autorów projektu noweli wykreślenie w art. 130³ § 2 KPC słów „na skutek rozszerzenia lub innej zmiany żądania” skutkuje tym, iż pismo zawierające oświadczenie o rozszerzeniu powództwa może zostać zwrócone na podstawie art. 130 § 1 KPC, jeśli nie zostanie uiszczona opłata od rozszerzonego powództwa. Powódka – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika nie opłaciła powyższego pisma. Wobec tego Sąd dokonał zwrotu pisma, które stosownie do treści art. 130² w zw. z art. 130 § 2 zd. 2 k.p.c. wywołało nie żadnych skutków.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasądził je od dnia 4 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty (czyli od dnia doręczenia pozwu pozwanemu) Sąd oddalił roszczenie co do odsetek od dnia 13 marca 2015 roku, albowiem w aktach sprawy brak dowodu na to, że wymagalność roszczenia powstała przed wniesieniem pozwu, a w szczególności brak dowodu doręczenia wezwania do zapłaty określonej kwoty odszkodowania.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c. Powódka nie wygrała sprawy w całości, jednakże Sąd uznał, że uległa tylko co do nieznaczej części swego żądania (jedynie w niewielkim zakresie co do odsetek). W związku z powyższym, stosując art. 100 zd. 2 sąd zasądził od pozwanego zwrot całości kosztów procesu na rzecz powódki. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.632,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składa się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 100 zł, koszt wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900 zł ustalony na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. [Dz.U. z 2015 r. poz. 1804- w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu], koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 632,31 złotych.